

Arrest

nr. 145 882 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 16 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANNEUVILLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 augustus 2000 toe op Belgisch grondgebied en diende op 22 augustus 2000 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken trof op 23 oktober 2000 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 17 mei 2004 dat verder onderzoek noodzakelijk is.

1.4. De commissaris-generaal trof op 15 januari 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 22 juni 2007 (RvV 22 juni 2007, nr. 298).

1.5. Verzoeker diende op 7 maart 2005 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Verzoeker trad op 15 januari 2007 in het huwelijk met een Poolse vrouw die over een verblijfstitel in België beschikt.

1.7. Op 25 augustus 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van bepaalde duur.

1.8. Verzoeker werd op 2 mei 2012 door het Hof van Beroep van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van mensensmokkel en lidmaatschap van een criminele organisatie.

1.9. Verzoeker diende op 17 augustus 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Poolse echtgenote.

1.10. Verzoeker werd op 29 april 2013 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.11. Op niet nader te bepalen datum maakte de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een voorstel tot uitzetting overeenkomstig artikel 20, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet voor advies over aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

1.12. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen leverde op 16 juni 2014 een negatief advies af met betrekking tot de uitzetting.

1.13. De Koning trof op 16 december 2014 een koninklijk besluit tot uitzetting. Verzoeker werd hiervan op 20 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Filip, Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,

Onze Groet

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 43,2°;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Irak;

Overwegende dat betrokkene zich op 22 augustus 2000 vluchteling verklaarde en dat zijn asielaanvraag definitief afgesloten werd door een beslissing van 22 juni 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die hem geen vluchtelingenstatus en geen subsidiaire bescherming toegekend heeft beslissing hem betekend per post;

Overwegende dat betrokkene op 7 maart 2005 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat hij op 25 augustus 2008 in het bezit werd gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister van beperkte duur;

Overwegende dat betrokkene op 17 augustus 2012 een aanvraag indiende van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie;

Overwegende dat hij op 29 april 2013 gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich tussen 7 maart 2010 en 19 februari 2011 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan mensensmokkel door, met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie, het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, binnenkomt, erdoor reist of aldaar verblijft, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, met de omstandigheden dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige, dat misbruik werd gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de persoon verkeerde ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan

wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze had dan zich te laten misbruiken, dat direct of indirect gebruik werd gemaakt van listige kunstgrepen, geweld of bedreiging of enig andere vorm van dwang, dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt en dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie, ongeacht of de betrokkene de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet; aan deel te hebben genomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie, terwijl hij weet dat zijn deelneming bijdraagt tot de oogmerken van deze organisatie, feiten waarvoor hij op 2 mei 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar;

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad; Overwegende dat de Commissie van Advies voor vreemdelingen in haar advies van 16 juni 2014 stelt dat uit de activiteiten blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving; dat de zwaarte van de gevangenisstraf daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt; dat betrokkene geen enkel respect heeft voor zijn medemens, die eerder als een verhandelbaar product wordt beschouwd, en uit is op gemakkelijk geldgewin; dat betrokkene al sedert 2000 in België is, doch bekwam, na afwijzing van zijn asielaanvraag, pas verblijfsrecht in 2008; dat betrokkene op 15 januari 2007 gehuwd is met de Poolse M.(...) S.(...)-M.(...), geboren op (...), met wie hij sinds 2001 een relatie zou hebben; dat er onmiskenbaar sprake is van een gezinsleven in België, tussen betrokkene, zijn echtgenote, een kind van hen beiden (A.(...) B.(...) M.(...), geboren op (...)) en een kind van zijn echtgenote uit een vorige relatie; dat ze samen ingeschreven staan op het adres te (...); dat betrokkene gewerkt heeft in België; dat hij nu nog een opleiding volgt in de gevangenis; dat er in het licht van de zitting van de strafuitvoeringsrechtbank aan een re- integratie in de samenleving wordt gewerkt; dat het klopt dat de echtgenote van meneer ook betrokken was bij de activiteiten die kaderden in mensenhandel; dat zij daarbij een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar kreeg; dat zij echter gevestigd is in België sedert 2009; dat lastens haar en de kinderen geen verwijderingsmaatregel wordt genomen, doch zij zouden mee slachtoffer worden van een uitzetting van hun echtgenoot/vader; dat meneer sedert zijn vertrek uit Irak nooit meer teruggekeerd is, gelet op de onveilige situatie in dat land; dat een gezinsleven in Irak beginnen(niet realistisch is";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting niet gerechtvaardigd is; Overwegende dat betrokkene op 15 januari 2007 in Irak in het huwelijk is getreden met S.(...)-M.(...) M.(...) M.(...), geboren te (...) op (...), van Poolse nationaliteit; dat zij legaal in het Rijk verblijft en dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat uit dit huwelijk een kind geboren werd, M.(...) A.(...) B.(...), geboren te (...) op (...), van Poolse nationaliteit; dat hij legaal in het Rijk verblijft en dat hij hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat op 13 juli 2012 zijn stiefdochter naar België kwam, S.(...) K.(...) R.(...), geboren te (...) op 27 januari 1999, van Poolse nationaliteit; dat zij legaal in het Rijk verblijft en dat ze hem in de gevangenis komt bezoeken;

Overwegende dat een terugwijzingmaatregel een inmenging vormt in het gezin- en privéleven van betrokkene zoals bedoeld in het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de mensenhandel namelijk een ernstige schending vormt van de rechten van de menselijke persoon en een aanval op de menselijke waardigheid en integriteit; dat het om een zeer ernstige soort van criminaliteit gaat;

Overwegende dat het Hof van Beroep In haar arrest van 2 mei 2012 stelt dat het meewerken aan dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef;

Overwegende dat betrokkene uit gemakkelijk geldgewin en zonder scrupules mensen als smokkelwaar beschouwt, door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig, actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- M.(...) K.(...) A.(...), geboren te (...) op 1 oktober 1981, wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een derde middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn derde middel onder andere het volgende:

"Het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen vermeldt zeer duidelijk:

"Na afweging van alle elementen in het dossier, is de Commissie van oordeel dat en terugwijzing al te veel schade zou kunnen toebrengen aan de minderjarige kinderen die in België aan het opgroeien zijn. Zij mogen niet het slachtoffer worden van de wandaden van hun vader."

De bestreden beslissing legt voormeld advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen volledig naast zich neer zonder enige bijkomende motivering die nog niet aangehaald waren in het voormeld advies en vermeldt slechts het volgende:

"Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde."

Verzoeker voert in zijn vijfde middel eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Hij stelt in zijn vijfde middel onder meer het volgende:

"De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 43,2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43,2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken :

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;) (eigen onderlijning)

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er rekening werd gehouden met de feiten die zich hebben plaatsgevonden nadat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen verzoeker gehoord heeft m.n.

- Het feit dat verzoeker net omwille van zijn geleverde inspanningen om zijn leven opnieuw op de rails te krijgen onder elektronisch toezicht werd geplaatst sinds 13/06/2014 en dat uit het arrest gewezen door de strafuitvoeringsrechtbank duidelijk blijkt dat waar in het verleden er eventueel er nog sprake was van een recidivegevaar dit er thans niet meer is en dat ook net daarom werd overgegaan tot elektronisch toezicht (STUK 8);

- Verzoeker heeft alles in het werk gesteld om werk te vinden en is hierin ook geslaagd. Verzoeker werkt sinds augustus 2014 tot op heden in de horeca als afwasser. Voor de goede orde treft u in bijlage kopie van zijn arbeidscontracten en zijn loonfiches. (STUK 12-13).

Met het gedrag van verzoeker sinds zijn veroordeling werd op geen enkel ogenblik rekening gehouden in de bestreden beslissing. Ten onrechte werd derhalve in de bestreden beslissing geoordeeld dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging in het gezin- en privéleven rechtvaardigen net daar waar de strafuitvoeringsrechtbank Brussel stelt dat verzoeker alles in het werk stelt om zijn leven opnieuw op de rails te krijgen en dat verzoeker sinds 13 juni 2014 onder

elektronisch toezicht wordt geplaatst en zo de gevangenis mocht verlaten en zich opnieuw mag integreren in de samenleving. (STUK 8).

Indien verzoeker werkelijk thans een gevaar is voor de openbare orde en veiligheid zoals de verwerende partij meent, dan had de Strafvtoeringsrechtbank Brussel nooit besloten tot de toekenning van elektronisch toezicht aan verzoeker.

De Strafvtoeringsrechtbank is in casu thans het beste geplaatst om het recidivegevaar in casu van verzoeker in te schatten aangezien zij verzoeker sinds zijn veroordeling verder opvolgen wat tevens blijkt uit de beslissing van de Strafvtoeringsrechtbank Brussel. (STUK 8)

Uit het gedrag van de verzoeker kan men thans afleiden zoals ook de Strafvtoeringsrechtbank Brussel heeft afgeleid dat verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.3. Het bestreden besluit vermeldt artikel 20 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Het tweede, derde en vierde lid van dit wetsartikel luiden als volgt:

“(…)

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

(…)”

3.4. In de beslissing wordt in de eerste plaats verwezen naar artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(…)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”

3.5. Vervolgens wordt in de beslissing verwezen naar het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen van 16 juni 2014. In dit advies wordt het volgende gesteld:

“(…)

Deze zitting had plaats ingevolge de vraag om advies vanwege de Staatssecretaris, bevoegd voor Migratie- en Asielbeleid, aan de Commissie omtrent de uitzetting van de betrokken vreemdeling.

Betrokkene werd bij arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 2 mei 2012 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar wegens mensenhandel, waarbij onder meer voor opvang en transport werden geregeld voor illegalen die naar het Verenigd Koninkrijk wilden.

Uit de activiteiten waarvoor M.(...) K.(...) A.(...) veroordeeld is, blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving vormt. De zwaarte van de gevangenisstraf vormt daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie. Betrokkene heeft geen enkel respect voor zijn medemens, die eerder als een verhandelbaar product wordt beschouwd, en is uit op gemakkelijk geldgewin.

Betrokkene is al sedert 2000 in België, doch bekwam, na afwijzing van zijn asielaanvraag, pas verblijfsrecht in 2008.

Betrokkene is op 15.01.2007 gehuwd met de Poolse M.(...) S.(...)-M.(...) °(...), met wie hij sinds 2001 een relatie zou hebben. Er is onmiskenbaar sprake van een gezinsleven in België, tussen betrokkene, zijn echtgenote, een kind van hen beiden (A.(...) B.(...) M.(...) °(...)) en een kind van zijn echtgenote uit een vorige relatie. Zij staan samen ingeschreven op het adres te (...).

Betrokkene heeft gewerkt in België. Hij volgt nu nog een opleiding in de gevangenis. Er wordt in het licht van de zitting van de strafuitvoeringsrechtbank aan een re-integratie in de samenleving gewerkt.

Het klopt dat de echtgenote van meneer ook betrokken was bij de activiteiten die kaderden in mensenhandel. Zij kreeg daarbij een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar. Zij is echter gevestigd in België sedert 2009. Lastens haar en de kinderen wordt geen verwijderingsmaatregel genomen, doch zij zouden mee slachtoffer worden van een uitzetting van hun echtgenoot/vader. Meneer is sedert zijn vertrek uit Irak nooit meer teruggekeerd, gelet op de onveilige situatie in dat land. Een gezinsleven in Irak beginnen, is niet realistisch,

Na afweging van alle elementen in het dossier, is de Commissie van oordeel dat een terugwijzing al te veel schade zou kunnen toebrengen aan de minderjarige kinderen die in België aan het opgroeien zijn. Zij mogen niet het slachtoffer worden van de wandaden van hun vader.

Om deze redenen, besluit de Commissie tot een NEGATIEF ADVIES wat de uitzetting van M.(...) K.(...) A.(...) uit België betreft.

3.6. In wezen meent verzoeker dat bij het nemen van het koninklijk besluit onvoldoende werd gemotiveerd waarom werd afgeweken van het hierboven weergegeven negatief advies van de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen en onvoldoende werd gemotiveerd omtrent het actueel karakter van de dreiging voor de openbare orde zoals bedoeld in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

3.7. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij het bestreden besluit naar aanleiding van verzoekers kritiek als volgt te verantwoorden:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat gelet op de zodanig zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van verzoeker voortvloeit, zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Deze overweging uit de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, voorafgegaan door overwegingen die betrekking hebben op zijn familieleven en door overwegingen die betrekking hebben op de openbare orde.

Uit de overwegingen betreffende zijn familiale situatie blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke elementen omtrent zijn kinderen.

Inzake de minderjarige stiefdochter wordt er niet alleen op gewezen dat zij de Poolse nationaliteit heeft, doch ook dat zij pas op 13 juli 2012, toen zij 13 jaar was, naar België is gekomen.

Inzake de minderjarige zoon van verzoeker wordt er op gewezen dat hij op 28 september 2008 werd geboren te Polen en dat hij de Poolse nationaliteit heeft.

Die specifieke elementen omtrent de kinderen in aanmerking genomen, hebben ertoe geleid dat aan verzoeker, op basis van de ernstige feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot onder meer een definitief geworden gevangenisstraf 6 jaar, de thans bestreden beslissing werd gegeven waarvan artikel 1 als volgt luidt:

“Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzonder toelating van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.”

Dit wordt bevestigd in de akte van kennisgeving, waarin het volgende wordt aangegeven:

“het koninklijk besluit tot uitzetting van 16 december 2014 waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België verboden wordt voor een periode van 10 jaar en waarbij hij het grondgebied van België, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland dient te verlaten tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

Bijgevolg, belet niets verzoeker om op verblijfsrechtelijk vlak de nodige stappen te ondernemen teneinde het door hem voorgesteld gezinsleven in Polen of elders te kunnen leiden en verder te zetten en aldus persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn kinderen te kunnen onderhouden. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het nagenoeg onmogelijk is om die contacten met zijn kinderen in Polen of elders te hebben.

Zoals reeds opgemerkt, kwam de minderjarige stiefdochter pas op 13 juli 2012, toen zij 13 was naar België. De minderjarige zoon van verzoeker werd op 28 september 2008 geboren te Polen en de moeder van de zoon diende in België pas op 3 januari 2011 een aanvraag in tot het bekomen van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van werknemer (bijlage 19).

Verzoeker verwijst naar de duur van zijn verblijf in het Rijk, doch gaat hierbij niet alleen voorbij aan het feit dat hij pas in augustus 2008 werd gemachtigd tot een legaal verblijf in het Rijk, doch ook dat zijn verblijf in het Rijk niet ononderbroken was, hetgeen onder meer blijkt uit het feit dat hij in januari 2007 in Irak huwde met zijn echtgenote en gelet op de geboorte van zijn zoon in september 2008 te Polen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Hij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het derde middel is niet ernstig."

Met betrekking tot artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet stelt de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker gaat met zijn betoog omtrent artikel 43, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet voorbij aan het feit dat een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoont dat die beslissing niet louter steunt op het feit dat verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Brussel, doch wel op de aard en de karakteristieken van de gepleegde feiten, alsook op het persoonlijk gedrag van verzoeker ter zake. Hij gaat met zijn betoog voorbij aan volgende determinerende overwegingen uit de bestreden beslissing:

"Overwegende dat de mensenhandel namelijk een ernstige schending vormt van de rechten van de menselijke persoon en een aanval op de menselijke waardigheid en integriteit; dat het om een zeer ernstige soort van criminaliteit gaat;

Overwegende dat het Hof van Beroep in haar arrest van 2 mei 2012 stelt dat het meewerken aan dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef;

Overwegende dat betrokkene uit gemakkelijk geldgewin en zonder scrupules mensen als smokkelwaar beschouwt, door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig, actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde;"

Zoals reeds opgemerkt, doet de omstandigheid dat verzoeker door de Strafvuitvoeringsrechtbank onder elektronisch toezicht werd geplaatst geen afbreuk aan de ernst van de gepleegde feiten.

Zoals reeds opgemerkt, was verzoeker op het ogenblik dat hij deelnam aan de georganiseerde mensenhandel tevens tewerkgesteld, doch weerhield hem dit er niet van om deel te nemen aan die criminele feiten.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Hij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het vijfde middel is niet ernstig."

3.8. Wanneer de overheid bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid afwijkt van een niet-bindend advies, vereist de motiveringsplicht niet dat het advies uitdrukkelijk wordt weerlegd in de genomen beslissing. Het volstaat dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de andersluidende adviezen niet worden gevolgd (RvS 13 oktober 2011 nr. 215 729). De redenen waarom het negatief advies niet wordt gevolgd moeten dus in het koninklijk besluit kunnen worden gelezen. Uit de overwegingen van het koninklijk besluit zou dus duidelijk moeten blijken waarom het effectieve gezinsleven van verzoeker in België met zijn zoon en stiefdochter *niet* opweegt tegen de (actuele) dreiging voor de openbare orde, en dit ondanks zijn huidige reïntegratie-inspanningen en de onveilige situatie in zijn land van herkomst, waaraan in het advies blijkbaar een belangrijk gewicht wordt gegeven.

3.9. De Raad stelt vast dat de overwegingen van het koninklijk besluit een historische schets bevatten, waarbij wordt verwezen naar de ernst van de feiten waarvoor verzoeker op 2 mei 2012 werd veroordeeld. Tevens worden de echtgenote, de zoon en de stiefdochter van verzoeker vermeld samen met het feit dat dezen hem in de gevangenis komen bezoeken. Verzoeker lijkt echter te kunnen worden bijgetreden in zijn kritiek dat geen afweging kan worden gevonden waarom, in weerwil van het advies van de Commissie, *“de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde”*. Er wordt enkel verwezen naar het laakbare karakter van de gepleegde feiten. Een echte afweging wordt door de verwerende partij pas gemaakt in haar nota met opmerkingen, waar zij volgende gevolgtrekkingen verbindt aan de vermeldingen in het besluit betreffende de gezinsleden van verzoeker: *“Bijgevolg, belet niets verzoeker om op verblijfsrechtelijk vlak de nodige stappen te ondernemen teneinde het door hem voorgesteld gezinsleven in Polen of elders te kunnen leiden en verder te zetten en aldus persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn kinderen te kunnen onderhouden.*

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het nagenoeg onmogelijk is om die contacten met zijn kinderen in Polen of elders te hebben.

Zoals reeds opgemerkt, kwam de minderjarige stiefdochter pas op 13 juli 2012, toen zij 13 was naar België. De minderjarige zoon van verzoeker werd op 28 september 2008 geboren te Polen en de moeder van de zoon diende in België pas op 3 januari 2011 een aanvraag in tot het bekomen van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van werknemer (bijlage 19).

Verzoeker verwijst naar de duur van zijn verblijf in het Rijk, doch gaat hierbij niet alleen voorbij aan het feit dat hij pas in augustus 2008 werd gemachtigd tot een legaal verblijf in het Rijk, doch ook dat zijn verblijf in het Rijk niet ononderbroken was, hetgeen onder meer blijkt uit het feit dat hij in januari 2007 in Irak huwde met zijn echtgenote en gelet op de geboorte van zijn zoon in september 2008 te Polen.”

Nergens in het bestreden besluit wordt gewag gemaakt van eventuele mogelijkheden van een gezinsleven in Polen of elders, noch van de onderbrekingen van verzoekers verblijf in België, die zouden blijken uit zijn huwelijk in Irak en de geboorte van zijn zoon in Polen. Deze *a posteriori*-overwegingen, hebben klaarblijkelijk niet gespeeld bij het nemen van het besluit waardoor deze bezwaarlijk de wettigheid ervan kunnen aantonen (cf. RvS 3 juni 2003 nr. 120 106). Terloops merkt de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting op dat het huwelijk plaatsvond bij de imam in Leuven en niet in Irak.

3.10. Ook waar verzoeker stelt dat met zijn gedrag sedert zijn veroordeling geen rekening werd gehouden, hoewel artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorschrijft dat *“het gedrag van de betrokkene (...) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) vormen”*, lijkt hij te kunnen worden bijgetreden. In haar nota met opmerkingen hamert de verwerende partij op de ernst van de gepleegde feiten en minimaliseert zij de impact van het vonnis van de Strafvueroeringsrechtbank van Brussel van 9 april 2014 dat door verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift werd gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 8): *“Zoals reeds opgemerkt, doet de omstandigheid dat verzoeker door de Strafvueroeringsrechtbank onder elektronisch toezicht werd geplaatst geen afbreuk aan de ernst van de gepleegde feiten. Zoals reeds opgemerkt, was verzoeker op het ogenblik dat hij deelnam aan de georganiseerde mensenhandel tevens tewerkgesteld, doch weerhield hem dit er niet van om deel te nemen aan die criminele feiten.”* In het bestreden besluit wordt, zoals verzoeker in zijn middel stelt, geen melding gemaakt van de recente activiteiten van verzoeker op de arbeidsmarkt sedert zijn veroordeling en het effect daarvan op het recidivegevaar. Louter uit de weinig scrupuleuze aard van het gedrag van verzoeker ter gelegenheid van het plegen van de feiten bijna 5 jaar geleden, wordt thans besloten *“dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;”*. Een dergelijke motivering miskent de inhoud van artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, in samenhang met de motiveringsplicht.

3.11. Bij het nemen van het bestreden besluit werd niet op afdoende wijze gemotiveerd waarom werd afgeweken van het advies van de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen van 16 juni 2014 en waarom het gedrag van verzoeker een actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het derde en het vijfde middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze thans niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden besluit. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het koninklijk besluit tot uitzetting van 16 december 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN